VIERDE JAARGANG
N° 16

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

Janssen en Janssens menen dat het ogenblik gekomen is om de kap over hun jeep te trekken en... Dat is het resultaat !

KUIFJE *aan het woord*

SINT JORIS

ONDERDAG zullen alle voortrekkers, verkenners en welpen over heel de wereld het feest vieren van hun patroon : ridder St. Joris, die de draak versloeg. Al deze jongens en jonge mannen hebben op een der plechtigste dagen van hun leven gezworen zijn spoor te volgen.

St. Joris, bescherm deze jeugd uit alle landen van de wereld, die zich rond U heeft geschaard. Laat een onverbreekbare broederband hen verenigen !

St. Joris, geef deze edelmoedige kerels de kracht om dappere ridders te worden, die onverbiddelijk de strijd aanbinden met al wat slecht en lelijk is, en die schoon en groot willen leven in dienst van de Schepper van alle schoonheid.

St. Joris, geeft dat deze jongens nooit door het leven gescheiden en tegen elkaar gesteld worden. Laat hen hun droom verwezenlijken en van heel de wereld een echte broederschap maken.

St. Joris, laat deze jongens hun leven lang, jong, edelmoedig en ridderlijk blijven !

Kuifje

CORENTIN KOMT TERUG !

●

Is het wel dezelfde ? Herkennen jullie hem ? Is er geen vergissing mogelijk?

●

Lees aandachtig bladzijde 14 van het volgend nummer. Er wacht jullie een grote en schone verrassing !

VOLGENDE FILMS VOOR DE JEUGD

●

Kuifjesvrienden van Brussel en omgeving, **op Donderdag 21 April te 16 u.**, worden er enkele mooie films vertoont in de zaal « Luxor », Metsysstraat, Schaarbeek.

●

Op Donderdag 5 Mei te 16 uur, eveneens in de kinema « Luxor », Metsysstraat, Schaarbeek, komen volgende films vóór het voetlicht : **Erfgenamen van het verleden, Avonturen op Zee, Postzegelverzameling** en **Reizen van de Grote Beer.**

KUIFJE : *Administratie, Redactie en Publiciteit :* Lombaardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH.
Alle rechten voorbehouden voor alle landen.
Alle betalingen geschieden *in België*, op P. R. nº 1909.16 van « Les Editions du Lombard » Lombaardstraat, 55, BRUSSEL.

Abonnement	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België :	Frs. 60.—	115.—	225.—
Nederland :	Fl. 3,5	6,75	13,—
Belg. Kongo :	Frs. 85.—	165.—	300.—

In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveldstraat, 110a, Rotterdam — op P. R. nº 500.486, t. u. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449.

ONZE BRIEVENBUS

MICHEL SCHOLIER, Wenduine. — Ik heb je brief ontvangen en het doet me veel plezier dat je ook lid wilt worden van de grote familie. Je naam is reeds in het gulden boek geschreven. Nu moet je maar veel rusten en flink eten opdat je vlug weer opgeknapt en sterk zoudt zijn. Ik hoop dat ons weekblad je nog vele aangename uurtjes zal bezorgen en dat ik spoedig een briefje krijg met het goede nieuws dat je genezen bent ! Met m'n hartelijkste groeten.

JOHAN VAN RAFELGHEM, Brugge. — Ik heb je brief betreffende *Inter-Avia* aan de bevoegde instanties overgemaakt en je zult zeker rechtstreeks antwoord krijgen. Beste groeten.

KAREL VAN GOETHEM, Antwerpen. — Hoe gaat het ? Nog niet beter ? Ik hoop het. Ben je naar de voorstelling van « Kuifje » in de zaal « Cecil » kunnen gaan ? Heb je je goed geamuseerd ? Hier volgt dan het adres van een Hollandse jongen die graag met je zou willen corresponderen : Antoon Leithuyser, Nieuwe Kerkstraat, 75, Amsterdam. Een spoedig herstel en hartelijke groeten.

MILO PEETERS. — Nu is het reeds lang geleden dat je nog een woordje van mij kreeg, maar je mag daarom niet denken dat ik je vergeten ben. De opdracht die je me gegeven hebt is reeds lang uitgevoerd en ik ben er zeker van dat die « onbekende » makker veel plezier beleefde aan de verrassing ! Groeten en beste wensen !

HERWIG, Diksmuide. — Ik heb de indruk Herwig, dat ik je nog altijd moet bedanken voor je laatste mooie brief die me veel plezier deed. Volg je nog steeds met zoveel spanning « Het geheim van de Zwaardvis » ? Heb je erg moeten blokken voor 't Paasexamen ? Ik wens je een prachtige uitslag en een schoon verlof !

HERMAN GRILLET, Roeselare. — Je lange, keurige brief was me heel aangenaam ! Hebben de moeders van de makkers reeds « Ja » geknikt en mogen ze ook lid en lezer worden ? Hoe zijn de examens verlopen ? Ik wens je een prachtige uitslag en een lange zonnige vacantie ! Hartelijk groeten voor jou, je lieve ouders en zusjes.

DE AJAX FIETSEN PRESENTEREN ONS : *Archimedes worstelt met problemen.*

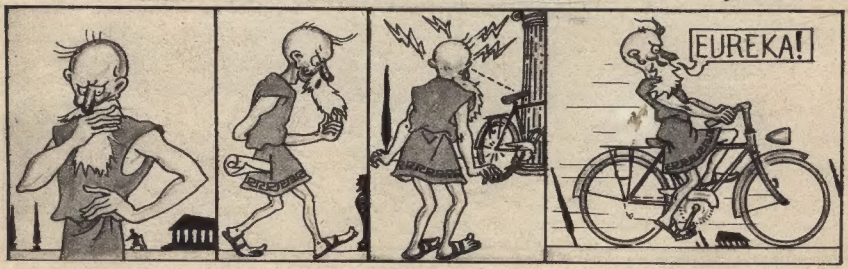

Archimedes, uitvinder van de driedubbeldradige schroef, zit in nesten. *Men stelt hem een strikvraag... Hoe kan men zich op de snelste manier van het ene punt naar het andere begeven ?... O... Dat is wat anders!...* *...Het is heel eenvoudig... Men komt het snelst van het ene punt naar het andere met een AJAX-FIETS !*

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Als prins Ismail met zijn soldaten halt maakt in een geheimzinnige stad, wordt hij door een duistere macht overweldigd. Zulima is vertrokken om de prins te zoeken. Fatima ziet Ismail weer en brengt nu een kruik van het wonderwater van Mariapul naar het kamp van Zulima...

GEHEEL UITGEPUT KOMT FATIMA TERUG IN HET KAMP. ZIJ LAAT DE PRINSES EN DE SOLDATEN VAN HET BRONWATER VAN MARIUPUL DRINKEN EN ONMIDDELLIJK VERMINDEREN DE PIJNEN.

IN ENKELE WOORDEN VERTELT FATIMA HAAR AVONTUREN AAN ZULIMA.

ALS ZULIMA EN HAAR SOLDATEN DE TEMPEL NADEREN, ZIEN ZE DAT DEZE IN BRAND STAAT EN HET VUUR OOK HET OMLIGGENDE WOUD REEDS HEEFT AANGETAST.

IBN OMAR GEEFT ONMIDDELLIJK ZIJN BEVELEN EN DANK ZIJ DE HAAST BOVENMENSELIJKE INSPANNING VAN DE SOLDATEN KAN DE BRAND GEBLUST WORDEN.

REUSACHTIGE STAPELWOLKEN KOMEN AANDRIJVEN: ZIJ VOORSPELLEN HET NADEREND ONWEER...

INTUSSEN TRACHT DE BODE DIE UIT DAR-ES-GIEBEL VERTROKKEN IS, ZULIMA TE BEREIKEN VOOR HET TE LAAT IS.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER BREEKT ER EEN VRESELIJKE STORM LOS. REUSACHTIGE BOMEN WORDEN ONTWORTELD. DOCH ZULIMA EN HAAR MANSCHAPPEN HOUDEN MOED.

HET ONWEER GAAT VOORBIJ, MAAR HET WOUD IS IN EEN GROOT MOERAS VERSCHAPEN. ZULIMA ZIET HOE EEN RUITER, ONDANKS WANHOPIGE POGINGEN OM LOS TE GERAKEN, IN HET SLIJK ZINKT.

PRINSES ZULIMA HERKENT ATU-BER, EEN DER KAMERHEREN VAN HAAR VADER. ZE ONDERVRAAGT HEM ANGSTIG...

(Wordt vervolgd.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

Om met Zobeïde te kunnen trouwen, bestuit Hassan de sleutel van het Maanpaleis uit de Woestijn der Verleiding te halen. Intussen heeft de groot-vizier samengezworen met de Khan van Mongolië, en op diens bevel laat hij Zobeïde een giftig poeder opsnuiven. De prinses valt in een bewusteloze slaap. Terwijl Hassan in de zee duikt om de toversleutel op te halen, gaan de drie rivalen naar Bagdad

Haroen-al-Raschid brengt Timoer vlug naar de vertrekken van de prinses.

M'n ongelukkige dochter!

Wees gerust! Deze remedie is onfeilbaar!

Ik vind dat Timoer een snoever is!

Denkt hij meer te zijn als wij?

Daar ligt ze, zij die het licht van m'n ogen was!

Hassan zit gevangen in de oester en vraagt zich af hoe er uit te geraken..

Hij steekt met zijn degen naar alle kanten.

Een naaldeprikje zou net hetzelfde resultaat hebben...

Nu, we zullen het hier nog eens beproeven...

Doch de degen kan de reusachtige schelp splitsen...

Gebroken!

Met de appel des levens in de hand buigt Timoer zich over de prinses...

Maar op hetzelfde ogenblik als hij de appel aan de mond van Zobeïde brengt, krijgt zijn gelaat een strakke uitdrukking...

(Woraz voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

DE KLANKSPECIALISTEN

Als wij naar een film gaan kijken, geven wij er ons bijna nooit rekenschap van wat « de klank » betekent in het verwezenlijken van een film. Wij zouden beslist duizelig worden, alleen maar van de chef-operateur, die een heel voornaam personage is, in aktie te zien. Hij zit voor een lessenaar die eigenlijk een schakelbord is, met een eindeloos aantal kabels, handraders en krachtmeters. Hij heeft een hoorapparaat op het hoofd en is verantwoordelijk voor heel de klankopname van de film. Zijn eerste werk bestaat er in, al wat hem van het opnamekabien doorgeseind wordt, nauwkeurig af te passen.

De intensiteit van de stem van de verschillende personages moet verschillen naar gelang de plaats waarop ze zich bevinden en de geluiden die er zich van buiten uit komen mee mengen. Maar het vastleggen van de stem is slechts één van de onderdelen van zijn werk. Hij moet ook zorgen voor het gebeier van de klokken, het tikken van de regen tegen de vensters, het zoeven van de wind en het gebrom van vliegtuigen. Dan is er ook nog de muzikale aanpassing! Eerst neemt hij al de geluiden afzonderlijk op, maar dan is het ook nog een grote kunst ze te kunnen mengen en wel zo, dat alles voor de toeschouwer in de donkere zaal heel natuurlijk en echt lijkt.

Jullie zien, vrienden, dat jullie de rol van de klankspecialisten niet mogen onderschatten, want sedert de heersschappij van de stomme film voorbij is, is de klank van even groot belang als de opname van de beelden zelf, want de toeschouwer ziet niet alleen, hij hoort ook.

De geluidsingenieur wordt bijgestaan door een staf technische assistenten die in geïsoleerde kabines de technische opnamen leiden en de « perchman », een schiderachtige figuur, die zijn stang boven de hoofden van de acteurs bengelt en aan wiens lange hals een mikro bevestigd is.

DE CAMERAMAN.

DE DRIE BLAUWE KINDEKEN

Onlangs schreven we nog dat er in ons land spijtig genoeg, maar weinig goede meisjesboeken verschenen. Er werd ons door de Antwerpse uitgever P. Vink, een nieuw meisjesboek ter bespreking gezonden : « De drie blauwe Kinderen », door Geneviève Fauconnier en Beatrice Willing, met illustraties van J. Bottema.

Het nette voorkomen van het boek was op zichzelf reeds een invitatie om het te lezen! Klare druk op mooi papier en fijne illustraties.

In dit boek worden op een boeiende wijze de avonturen verteld van Tip, Tuup en Tuimeltje, drie blauwe figuurtjes die op het behangpapier van de kinderkamer van Pim en Lieske in het strenge huis van tante Hilda getekend staan en door een goede fee in kabouterkens worden omgetoverd om aan de heks Biggeltand te ontsnappen. De drie blauwe Kinderen worden dikke vrienden van de eenzame Pim en zijn zuster Lieske, en samen beleven ze vele bewogen avonturen in het heerlijke rijk van de verbeelding.

« De drie blauwe Kinderen » is een boek dat we graag aanbevelen aan onze lezeressen!

Prijs gebonden: 68 frs.

JOHAN.

Tip, Tuup en Tuimeltje.

De strenge tante Hilda.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

ALARM

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

De Romeinse officieren Marsalla en Brutus verdwijnen nadat ze Arbaces over de omheining gooiden. Alex werd door gouverneur Honorus Galla ontvangen...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

DE laatste, een struise breedgeschouderde kerel, wierp een blik vol haat op de jonge man : een blik die hem helemaal omwaarde. Een ogenblik keken ze elkaar in de ogen. Toen ook deze verdween aanschouwde Lursac de tovenares. Ze leek wel een levend afgodsbeeld zoals ze daar zat neergehurkt.

Het leek of ze de aanwezigheid van de jonge man totaal vergeten was, zowel als die van Wanda die naast haar op het rustbed zat. Die hoogbartige en zelfzekere onverschilligheid verontrustte Pierre.

— Dit meisje, zei hij Wanda aanwijzend, verlangt jou te zien.

De tovenares wendde het hoofd naar Wanda en bekeurde ze met een oogopslag.

— Zij is mooi, zei ze eenvoudig.

Het meisje glimlachte.

— Ik wou met je kennis aanknopen, zei ze. Ik heb reeds zoveel over je horen praten.

Jieng roerde niet. Een korte hoestbui schudde haar door elkaar, deed haar de schouders intrekken.

— Wie houdt zich nog op met een oude vrouw als ik ?

— Iedereen, zei Wanda.

Plots ging ze tot de aanval over.

— Regeer jij niet over dit land ?

Een glimp verlichtte heel even het oog van de tovenares.

— Hoe kan dit nou ? Kijk me aan. De dood loert op me. Sinds lang zie ik hem wenken. De dood wacht op me...

Een tweede hoestbui greep haar aan.

Reeds wou Wanda haar medelijdend beklagen.

Een uitroep van Pierre leidde haar aandacht af en verscherpte haar nieuwsgierigheid.

— Kijk eens, Wanda, nog voorhistorische overblijfselen.

Wanda keek naar de aangewezen hoek van de hut. Tegen de wand aan lagen op een tafel op schragen, rondom een heel

Pierre de Lursac werd administrateur benoemd van post 32 in een woeste streek van Indo-China. In gezelschap van Wanda Redeski, die kost wat kost haar broer wil terugvinden, komt hij ter bestemming en wordt ontvangen door pater Ravennes. De jonge lieden vernemen dat luitenant Redeski een tocht maakt door het gebied. De weken gaan voorbij en er komt geen nieuws van hem. De Lursac wordt ongerust en stelt aan pater Ravennes voor de luitenant te gaan zoeken. Pater Ravennes organiseert een hulpexpeditie. De Lursac en Wanda brengen een bezoek aan de heks Jieng.

klein vuur, hamers, silex-bijlen en beenderen in halve kring. Een schedel boven op een houten blok beheerste dit alles : de vlammen van de haard deden de twee oogholten griezelig uitkomen.

Wanda onderzocht met hart en ogen het vreemdsoortige altaar. Toen keek ze verder om zich heen, door de hele hut. Aan de zwart berookte muren ontwaarde ze beestenmuilen, dierenhuiden : gele geraamten en rosse pelsen, grijsachtige olifantenoren, verwrongen apenhanden, bogen en bundels lansen.

Triomferend riep Wanda toen uit :

— Nou, en dat dan ? Die schedel, die silex-wapens ?

De tovenares maakte een ontwijkend gebaar.

— Ho, niet anders dan stenen... stenen die we in de bergen vinden...

Wanda vroeg op bevelende toon :

— Waarom plaats je ze dan op een altaar als heilige voorwerpen ?

— Het zijn... Do-Mong (fetichen)... de ouders van onze ouders deden het al zo... Wij ook op onze beurt, wij...

Het meisje werd zenuwachtig. Ze nam de tovenares bij de arm.

— Weet jij het niet ? Wie is dan de hogepriesteres van die godsdienst ? Ben jij dat dan niet ?

Nogmaals ontweek Jieng behendig de vraag.

— Wij aanbidden al wat vreemd lijkt... vreemd... ja... al wat boven ons staat: het vuur, de donder... Bedoel je wellicht dat ?

Ze had zich uit Wanda's greep losgewrongen, niet vlug genoeg echter dan dat ze een huivering had opgemerkt; tevens loerde ze met hare ene oog voortdurend naar Pierre, nog steeds recht vóór haar.

— Neen, zei Wanda, ik heb het over de godsdienst die ieder jaar al de moi-vrouwen bij elkaar brengt op de vreemdsoortige bedevaarten. Waarheen gaan zij dan ? Waarom niet anders dan vrouwen ?

De tovenares sprong op. Zij trok zich wat terug. Weer staarde ze naar de jonge man. Met een wat moede hardnekkigheid herhaalde zij :

— Ik begrijp je niet... Heus, ik versta je niet...

Weer begon ze pijnlijk te hoesten. Ze zuchtte en steunde, haar twee handen tegen haar magere heupen gerukt.

Pierre schokschouderde woedend.

— Ik had je toch gezegd dat je er niets wijzer zou door worden.

Wanda stond op. Een gedachte flitste door haar geest, samen met een zin van Pater Ravennes : « Een zonderlinge godsdienst, aan de vrouwen voorbehouden, en wiens geheimen geen enkel man mag doorgronden. »

Om beurten keek ze nu van Pierre naar de tovenares.

En binnensmonds mompelde ze :

— Geen enkel man... geen enkel man...

Luid op vervolgde zij :

— Je hebt gelijk. Kom wij gaan. Wil je eens uitkijken of onze paarden daar zijn ?

Rechtstaande in het midden van de hut, zag ze hem gaan. Op de drempel wendde hij zich even om, en aanschouwde een ogenblik Jieng.

— Arme vrouw, zei hij, zij zal het niet lang meer uithouden... Gevaarlijk ziet ze er in ieder geval niet uit...

Wanda glimlachte en zweeg.

Zodra hij echter buiten was, liep ze op de tovenares toe en vroeg :

— Jieng, heb jij me waarlijk niets te vertellen ?

De oude vrouw hief het hoofd op. Haar blikken kruisten mekaar een andere nieuwe blik ditmaal, een verstandige scherpe en diepe blik, die haar gedachten scheen te willen lezen.

Zij gaf geen antwoord.

— Niets ? insisteerde Wanda. Zelfs niet aan mij, een vrouw. Aan mij alleen ?

Een vreemde glans voer door het oog van de tovenares. Twijfel en onbeslistheid waren op haar gelaat te lezen.

— Aan jou alleen ? kwam ze toen aarzelend. Aan jou... alleen ?

Plots echter versteende weer haar aangezicht, nam weer het masker van onverschilligheid aan.

— Je gezel roept je, zei ze.

Door de open deur hoorde ze inderdaad de stap van de paarden. Pierre riep :

— Nu, Wanda, kom jij ?

Het meisje leunde voorover, fluisterde vlug :

— Als ik alleen weer kom, over twee dagen, bij zonsondergang, zal jij er dan zijn ?

Jieng boog het hoofd, haar ene oog sloot zich.

— Misschien, zei ze eenvoudig.

Een dubbelzinnige lach vertrok haar mond.

(Wordt vervolgd.)

De heks draaide langzaam haar hoofd om en keek Wanda scherp aan...

VIC MEES EN RICHARD GEDOPT.

Wij ontvingen een briefje van een Kuifjesvriend, met de vraag of wij eens een sportrubriek zouden willen wijden aan de twee Antwerpspelers, Richard Gedopt en Vic Mees. Dit willen wij dan ook niet weigeren, vooral dan omdat die twee spelers nu precies de eerste de beste niet zijn.

Wij zullen maar eerst met de oudste van de twee aanvangen, namelijk de Antwerpdoelverdediger Richard Gedopt, die wij een van de beste kepers van ons land noemen, al wordt hij door de selektieheren van de nationale ploeg steeds terzij gelaten.

Richard ving zijn voetballerstoopbaan aan bij Racing Borgerhout en ging in 1937 naar Antwerp F.C., waar hij dus reeds twaalf jaar onafgebroken in de eerste ploeg optreedt. Dat hij toen reeds naar waarde werd geschat, bewijst het feit dat hij de eerste voetballer is die voor een groot bedrag werd aangekocht in ons land. De transfertsom bedroeg toen 40.000 frank, wat in die tijd reeds heelwat betekende, al is er dan geen vergelijk mogelijk met de «verkoop» van Saeren, die voor één miljoen aan Club Luik werd afgestaan.

Richard maakte de moeilijke periode van Antwerp mede, toen de rebellen waartoe de beste spelers behoorden, hun club verlieten en naar de Antwerp Boy's in de Vlaamse Voetbalbond overgingen.

Als secuur en gewetensvol doelwachter, veroverde hij vlug zijn plaats in de ploeg van de Antwerpse Verstandhouding, waarin hij regelmatig uitkomt. Gedopt kreeg vorig jaar zijn beloning toen hij als invaller van de nationale ploeg werd aangeduid.

Indien jullie zijn burgerlijke stand interesseert, wil ik jullie wel toevertrouwen dat hij getrouwd en vader van een dochtertje is en het beroep van glazenmaker uitoefent.

Wat nu Vic Mees betreft, die een van de meest talentrijke jonge voetballers is die België op dit ogenblik bezit, deze is een echte Antwerpenaar. Toen hij nauwelijks achttien was, werd hij in het eerste elftal van zijn club opgenomen, waar hij nu afwisselend als kanthalf of spil optreedt. Hij is voorzeker een van de best technisch onderlegde halfs van ons land; van hem gaat een zeldzame stuwkracht uit zonder dat hij daarom de verdediging verwaarloost, wat in het tegenwoordig voetbalsysteem van groot belang is. Zijn voetbalkwaliteiten werden vlug van hogerhand opgemerkt. Eerst kwam hij in de Antwerpse Entente terecht, daarna in het Belgische B-ploeg, om in de wedstrijd tegen Spanje tot internationaal te worden gepromoveerd. De enige reden waarom hij nog niet vast zijn plaats heeft verworven, is zijn jeugdige ouderdom.

Van beroep is Vieske kolenhandelaar.

Zieze, daarmee zijn de sinjoren ingelicht over twee van hun beste voetbalsterren.

MIEL

De Geschiedenis der Schoonheid

DE GOTHISCHE KUNST IN DUITSLAND

IN Duitsland heeft men prachtige gothische kathedralen gebouwd, onder meer te Keulen, Ulm en Regensburg.

De gothische beeldhouwkunst is er majestatisch. Ze blijft dicht bij de werkelijkheid, doch legt een voorliefde aan de dag voor het sierlijk uitbeelden van *kledederdrachten*.

Veit en *Stass* zijn de voornaamste houtbewerkers. *Adam Kraft* bewerkte de steen en *Peter Vischer* en zijn zonen werkten met brons.

In de schilderkunst blonken *Lochmer*, *Packer*, *Schongauer* en *Conrad Witz* uit.

De *hout-* en *kopergravuren* genoten de volksgunst, want zij brachten de bekende godsdienstige tafereelen tegen een kleine prijs in het bereik van het gewone volk.

Een houtgravuur wordt als volgt gemaakt : Men maakt een lijntekening op een goed gepolijst plankje. Met een scherpe stift holt de kunstenaar het hout uit nevens de lijnen, en daarna maakt hij door het aanbrengen en vernieuwen van een inktlaag op zijn gegraveerd plankje, zoveel afdrukken van zijn tekening als hij wenst.

Er bestaan twee soorten kopergravuren : De *burijnmethode* en de *eau-forte*.

De burijn is een graveerijzer met ruitvormig geslepen punt, waarmee men op een koperen plaat graveert. Op burijngravuur wordt de inkt, in tegenstelling met de houtgravuur (waar de lijnen in relief liggen) *in de groeven* aangebracht. Door een sterke drukking wordt de tekening op het papier overgezet.

Voor een eau-forte bedekt men een koperen plaat met een laagje vernis en met stift tekent men daarna op de plaat. Wanneer de tekening afgemaakt is, steekt men de plaat in een bad acide. Daar de vernis voor de acide niet vathaar is, worden alleen de tekenlijnen aangevreten, waar de vernis door de stift weggegrift is. Daarna haalt men er de vernis af. Men brengt er de inktlaag op aan, en men drukt zoals met de andere graveermethode.

* * *

Alvorens onze aandacht aan Italië te schenken, moet ik nog een woordje zeggen over de gothische kunst in de andere Europese landen. In Engeland heeft er zich een specifiek Engelse gothiek ontwikkeld, die vooral door haar platte bogen gekenmerkt wordt. In Spanje en Portugal, waar de Arabische kunst haar invloed deed gelden, ontstond ook een speciale vorm : de *mudejar*, die enigzins op de Franse gothiek gelijkt.

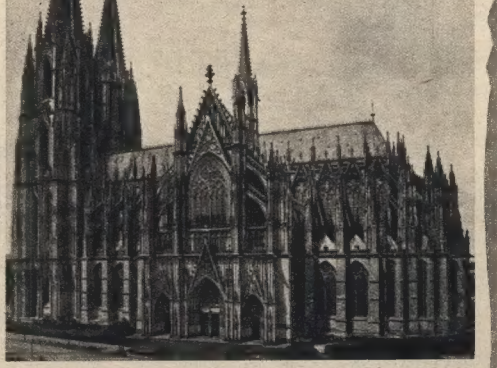

Dom van Keulen. Dit gebouw mag als het meesterwerk van de Duitse gothiek aanzien worden.

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

Jo en Jetje hebben het eiland verlaten en hopen terug in Europa te landen. Tot hun grote verbazing komen ze aan de Noordpool terecht...

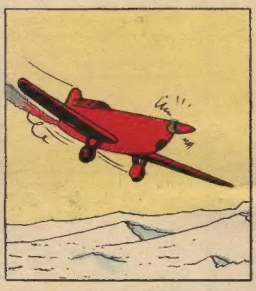

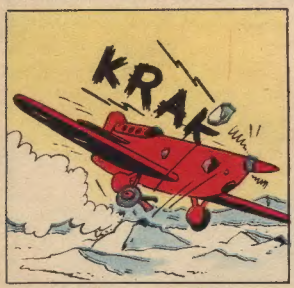

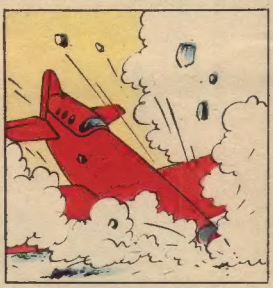

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Terwijl Kuifje een spoor in het zand ontdekt... ontdekken de detectieven fanssen en fanssens er meerdere. Maar nu komt er een geweldige zandstorm

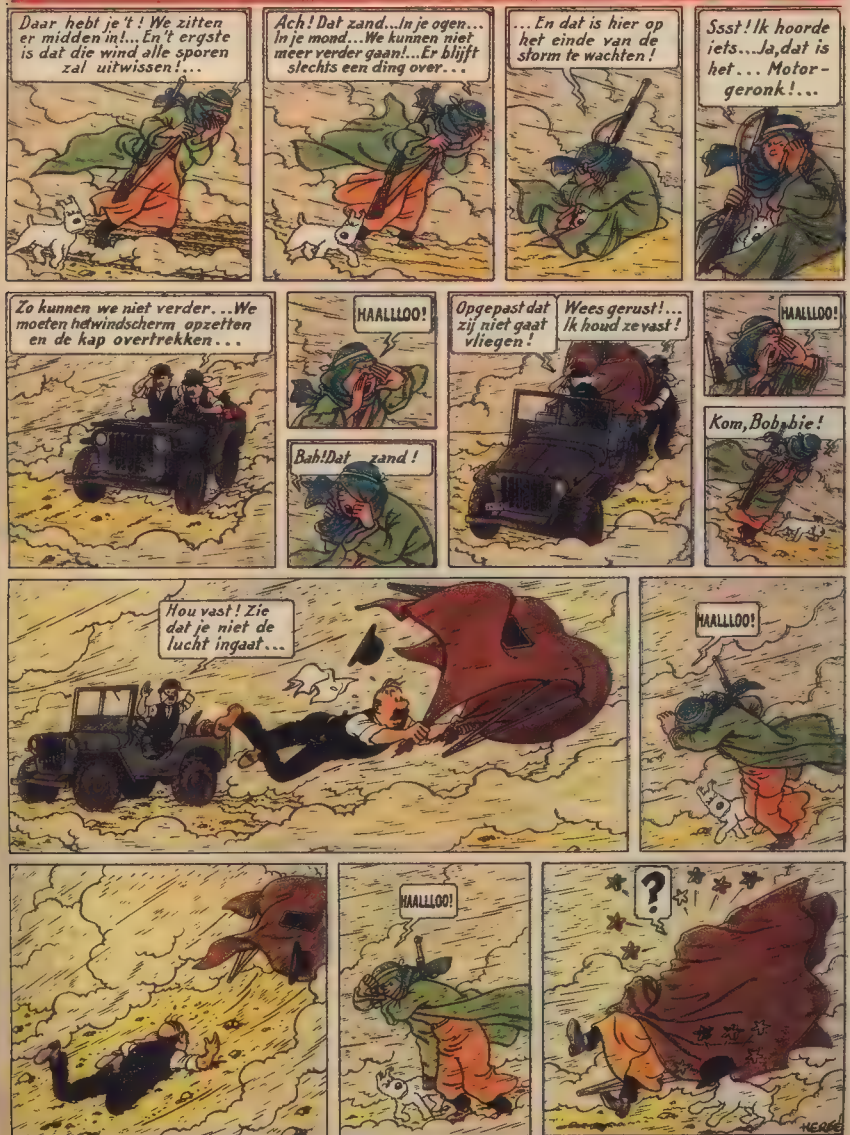

(Wordt voortgezet.)

KNUTSEL je mee!?

FLUITJES

WEINIG speelgoed kent zoveel sukses als het fluitje. Van af je vier jaar leerden jullie fluiten.

Nochtans heviger nog dan naar het fluiten zeil, verlangen wij een fluitje van een paar frank te kopen, of eerder nog er zelf eentje te maken.

Het fluitje van de politie is een reeds zeer geperfektionneerd systeem (fig. 1), met cylindervorm en waarin een klein kurkbolletje, en plat mondstuk. Onze goede vriend Hergé heeft het reeds beschreven in een album van Kwik en Flupke, weten jullie dat nog? Agent 15 die zijn les repeteert..

Stellen jullie je maar tevreden met het oudste en tevens het eenvoudigste model. Woon je buiten, neem een stuk bamboe, een paar centimeter lang, tussen twee

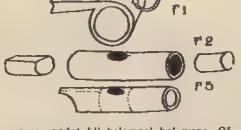

weren, opdat hij helemaal hol weze. Ofwel een dik stuk riet, dat je moet uithalen. Het eerste is veel moeilijker om te snijden, maar is steviger : het tweede is brozer, maar gemakkelijker om vinden

Snij dan twee kleine cylinders in hout uit, die je in het buisje kan inkrijgen. Het ene breng je er achter in, om het te stoppen. Het andere moet wat afgeplat worden en aan het andere uiteinde inbrengen (fig. 2). Maak dan een opening boven aan het buisje, juist tegen de afgeplatte stop; voor gemakkelijker gebruik het mondstuk aanpunten (fig. 3).

Woon je in de stad, en dus geen bamboe of riet voorhanden hebt, neem dan een aluminium-buisje, dat je met een vijl moet bewerken

Ik zal jullie maar niet aanieren hoe je fluiten moet, of wel?

Hoe dikker en langer jullie buisje, hoe zwaarder de toon Men kan er ook een ertwije in doen, om te doen als agent 15

Als je nu eens zeer hard moet fluiten, in een verkeersnesspel, b.v., en je hebt toevallig geen fluit bij je... Wat dan?

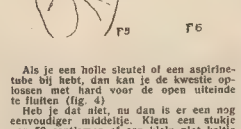

Als je een holle sleutel of een aspirinetube bij hebt, dan kan je de kwestie oplossen met hard voor de open uiteinde te fluiten (fig. 4)

Heb je dat niet, nu dan is er een nog eenvoudiger middeltje. Klem een stukje van 50 centiemen of een klein plat keltje tussen het eerste lid van je wijsvinger en middelvinger, aan de binnenkant van je hand, zodat de huid van die vingers strak gespannen zit, wat een holte zal veroorzaken met bovenaan een opening Nu volstaat het hard voor die opening te blazen, net als daarstraks voor het buisje (fig. 5 en 6).

Zonnebloem

ZEEVAARTTERMEN :

DE WRIKRIEM

« De ezel is het paard van de armen », zegt men. Ik zou net zo goed kunnen zeggen : « De wrikriem is de motor van de visser »

Wat is een wrikriem? Een roeispaan. Waar plaatst men de wrikriem? In een half-cirkelvormige holte achteraan in de boot. Let wel op dat de wrikriem niet alteen op zijn plaats kan blijven; hij blijft slechts in die holte ten gevolge van de stuwing op het water

Hoe wrikt men? Daar zit het hem precies. Voor een landrot valt dat niet mee Nochtans in elke haven kan men heel wat jongetjes van minder dan tien jaar zien wrikken als oude zeewolven. Ziehier hoe men te werk gaat.

Neem plaats achteraan in de boot, met de benen wijd opengeschoord. Neem het handvat van de wrikriem, ter hoogte van je borst. De riem ligt in de holte met zijn midden, de lepel helemaal in het water, niet zoals een stuur, maar loodrecht. De wrikriem is dus gebogen, de bovenkant naar voor

Trek dan op de riem eerst rechts, dan naar links; terwijl je dat doet moet je hem stevig vasthoudende doen draaien in de richting die je voorarm natuurlijkerwijze wil ingaan. De lepel zal telkens in het water de tegenovergestelde beweging maken, het water naar achter jagend: het water reageert daarop en trekt je dus naar achter; als je nu stevig vast houdt, zal de hele inspanning dragen op de achterkant van je boot, en hem alzo voortbewegen.

Meer dan eens zag ik vissers in de haven die met een wrikriem maneuvers uitvoerden met boten die meer dan tien meter lang waren; vlug ging het wel niet, maar het ging. Natuurlijk is het niet zo praktisch als een buitenboord-motor, maar het is economischer, en je hebt nooit pech

Een mijner vrienden heeft zijn wrikriem

geperfektionneerd; een dik leren kussentje en een ring uit touw, om te beletten dat hij in het water glijdt. Op halve hoogte tussen het kussentje en het handvat, zit een touw waarvan het andere uiteinde in de bodem van de boot vast zit, zo dat de normale inklinatie van de wrikriem bewaart blijft en dat de hele trekkracht daarop overgaat

Bij het handvat ten slotte van de riem, loodrecht en naar de voorkant van de boot is een stevige handvat aangebracht, van een dertig centimeter lengte. Het volstaat dit vast te grijpen en beurtelings naar rechts en naar links te trekken : het wrikken geheurt zo korrekt en zonder moeite

Heb je reeds de twee eerste KWIK en FLUPKE ALBUMS gezien en gelezen?

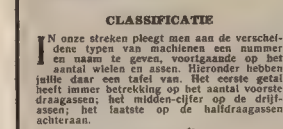

CLASSIFICATIE

IN onze streken pleegt men aan de verschillende typen van machienen een nummer en naam te geven, voortgaande op het aantal wielen en assen. Hieronder hebben jullie daar een tafel van. Het eerste getal heeft immer betrekking op het aantal voorste draagassen; het midden-cijfer op de drijfassen; het laatste op de halfdraagassen achteraan.

Assen	*Nummers*	*Namen*
Voor Achter		
00	020	Four Wheel. Switcher.
000	030	Bourbonnais.
0o0o	211	Sngle Driver.
oo0o	220	Américaine
o00o	121	Columbia
o000	130	Mogul.
0000	040	Eight Wheel. Switcher.
oo00o	221	Atlantic.
oo000	230	Ten Weel
o000o	131	Prairie.
oo000	140	Consolidation.
00000	050	Ten Wheel. Switcher.
oo00o0	231	Pacific.
oo0000	240	Twelve Wheel.
o0000o	141	Mikado.
o00000	150	Décapode
oo000oo	232	Baltic
oo0000o	241	Mountain
oo00000	250	Mastodonte.
o000000	151	Santa Fé.
o000000	160	Centipède
o000000o	251	Super-Mountain.

De Engelsen gebruiken een dergelijke numemering, maar teilen het aantal wielen, in elke groep, in plaats van de assen. Zo komt het dat een Pacific bij hen vernoemd wordt door nummer 462, dat is dus het dubbel van bij ons.

In dit geheel moeten jullie dan nog twee belangrijke klassen van machienes onderscheiden.

Degene die bestemd zijn voor de maneuvers in de stations, of voor de goederentreinen, die dikwijls moeten stoppen, hebben ook de gelegenheid om dikwijls voorraad in te doen. Zij nemen dus een kleine kolen-reserve mee, die dadelijk achter de machiene wordt ondergebracht; het water zit in vergaarbakken opgeborgen, meestal vierkante, aan beide kanten van de stoomketel. Daarom noemt men ze tender- en tankmachienes

Degene die lange ritten afleggen, en dat zijn de meeste, met weinige halten of altthans zeer korte, moeten veel groter hoeveelheden kolen en water meenemen; die worden dan in een speciale wagen ondergebracht, dat is dan de tender, die steeds aan de machine aangekoppeld blijft.

De dansende pannekoek

In een armoedig huisje, eenzaam in het veld gelegen, woonde een tienjarig jongetje bij zijn grootouders. De beide oudjes zorgden vol liefde voor hun kleinkind.

Doch er kwam hongersnood en werkloosheid in 't land. Grootvader verdiende niets meer. De weinige spaarcenten raakten op en de kleine voorraad aardappelen slonk van dag tot dag, tot hij ganz verbruikt was. Ook het zakje meel werd altijd maar dunner.

— Grootva, ik weet niet wat ik ons jongetje ga voorschoteten; ik heb nog juist genoeg meel om één pannekoek te bakken.

— Wel, gun het ventje dat plezier en bak er hem één, het is reeds zo lang geleden dat hij nog iets lekkers gegeten heeft, grootmoe, maak hem nog eens gelukkig!

En grootmoe maakte het deeg op en smeerde de pan.

De lekkere geur prikkelde het neusvlies van Jantje, — want zo heette onze knaap — die buiten speelde, en binnenwed kwam hij de kamer in.

— Ei, grootmoe, is het kermis?

Het vreuwtje lachte vriendelijk, streelde haar lieveling over de zachte lokken en zei:

— Dat is een lekkere koek voor u, beste ventje.

— En voor u en grootva ook één?

— O, wij hebben geen honger! zeiden de oudjes.

Het vet kiste in de pan. Grootmoe goot er het deeg in, terwijl haar man met tranen in de ogen naar zijn geliefd kleinkind staarde, dat met schitterende kijkers en waterig mondje te likkebaarden stond.

De koek was reeds langs éne zijde goudbruin gebakken.

En nu de andere kant, monkelde grootje, die door het stralend gezicht van de kleine, al de ellende vergeten scheen.

Maar, kijk, wat deed die pannekoek raar! Hij sprong en danste in de pan en als hij eindelijk mooi gebakken was, wipte hij, tot grote verbazing van de toeschouwers, de pan uit, de kachel af en de openstaande deur door.

— Hier, hier, pannekoek, jij bent van mij, grootmoe heeft je voor mij gebakken! En het hongerige kind liep zijn lekkere koek achterna.

Doch deze wist van geen ophouden en rolde en wipte altijd maar door. Telkens de knaap hem bijna beet had deed hij een zonderlinge sprong en vluchtte weer voort.

— Ach, pannekoekje lief, weende het kind, waarom ontvlucht gij mij altijd, weet gij dan niet dat ik een reuzenhonger heb?

Maar de koek was onverbiddelijk. Hij danste over veld en wei, en sprong over beken en hagen. Zo kwamen koek en knaap eindelijk aan een oud, vervallen kasteel. Alom lag alles stil en rustig. Uren in 't rond was geen levende ziel te bespeuren. De pannekoek gleed onder de poort heen.

O, kreet Jantje, mijn pannekoek, mijn lekkere pannekoek, nu ben ik hem helemaal kwijt! De mensen die hier wonen zullen hem zeker opeten.

Snikkend zette ons stumpertje zich op een paal beslijden de poort. Wat knaagde en plaagde de honger.

Ineens hoorde hij een gerucht, net een kloppen op een ruit. Hij keek op en zag zijn koek tegen het glas van een kijkgat dansen.

— O, mijn koek is niet opgegeten. Hier wonen nog brave mensen die hem me zeker zullen terugbenken! juichte de knaap.

En vol vertrouwen liet Jantje de klopper op de poort vallen. Een harde bons weergalmde door gans het gebouw. Jantje wachtte gespannen, doch niemand kwam opendoen. Het kind herhaalde zijn kloppen. Vruchteloos!... En de pannekoek danste maar.

Toen het kind te verlaten, zuchtte de kleine zukkelaar, en hij keek rond of hij niet op een of andere manier zou kunnen binnen geraken.

Daar bemerkte hij een gat in de muur, net een keldervenster, doch zonder ruiten in. Langs hier gersak ik binnen, dacht de knaap.

— Wacht maar, koekje, ik krijg je wel! Lachte Jantje.

De jongen liet zich door de opening glijden en belandde in een donker hokje. In een hoek ontwaarde hij een deur, die gelukkig niet gesloten was. Hij kwam in een grote kelder, die volgestapeld was met zakken en kisten.

— Wat zou daar allemaal inzitten? vroeg hij zich af. Nieuwsgierig betastte hij een zak. Een wolkje meel stoof er uit op.

— Lieve hemel, meel om koeken te bakken! Gejaagd sneide hij van zak tot zak. Alles stak vol lekkere eetwaren.

— Dit hoort mij niet toe, dacht het eerlijke kind, ik verlang alleen maar mijn pannekoek, de pannekoek die grootmoe voor mij gebakken heeft!

En Jantje trok verder op zoek naar zijn koek. Bijna al de vertrekken die hij onderzocht waren volgestapeld met meel.

Plots zag hij zijn koek een trap afrollen.

— Pannekoek, pannekoekje lief, riep Jantje.

De koek sprong over ons ventjes hoofd en gleed de deur van een kamer onder. Gelukkig was ze niet gesloten en Jantje er achter. De koek rolde onder een kast.

— Nu heb ik u, nu heb ik u! juichte het kind. Hij wierp zich op de buik en zocht onder het meubel. De kast raakte haast de vloer, en de koek lag gans in de hoek. Jantjes armen waren wat kort...

— Eindelijk, eindelijk! jubelde hij en met beide handen greep hij de pannekoek beet.

— Speel me maar binnen, speel me maar binnen, jij hebt het wel verdiend, sprak de pannekoek.

Uit liet de knaap zich geen tweemaal zeggen. Hij zette zich in een hoekje neer en beet met gretige tanden in het lekkere gebak.

Plots hoorde hij zware stappen in de gang.

— De bewoners zijn daar. Als ze me maar niet zien en me voor een *dief* houden, vreesde Jantje.

De mensen kwamen naderbij en Jantje verschoof zich vlug achter een kast. De deur werd geopend en vier mannen traden binnen. Een grove stem sprak:

— Vannacht komen ze een deel van 't meel halen. We hebben een winst van meer dan 10.000 frs. Boer Janssens heeft vijf dikke varkens zitten; die moet hij ons afgeven. En als het grote feest, Jantje's afdaad, gedaan is dan maar geweld. Jef en Schele Piet gaan morgennacht op bezoek bij pachter Vermeulen en halen er al de konijnen en kippen weg. Ik en Rosse Nele zullen de keiders van Boer Jacobs een bezoekje brengen.

— Foei, wat akelige kerels, denkt Jantje, ik zit hier in een rovershol. En hij luisterde met angst en gespannen aandacht.

Zo hoorde hij al de afschuwelijke plannen van de boeven uiteenzetten. Vanachter de kas zag hij hun donkere silhouetten tegen de muur afgetekend. Eindelijk stonden de rovers op en verlieten de kamer. De stappen verwijderden zich en weer werd het gans stil in het grote slot. Jantje besloot heel voorzichtig uit zijn schuilhoek en sloop zacht als een muisje langs de opening naar buiten.

Wat nu gedaan! Ze'n misdaden mocht hij toch niet laten gebeuren! Jantje nam een vast besluit: hij zou en moest de politie verwittigen. Na lang stappen kwam hij in een dorpje aan. Hij vroeg er naar de burgervader. Deze luisterde aandachtig naar het verhaal van de knaap. 's Nachts slopen de gendarmen naar de woning van boer Janssens en tegden zich in hinderlaag. Omtrent middernacht zagen ze vier zwarte gedaanten aansluipen. Ze werden echter vlug overrompeld en geboeid medegenomen.

Jantje was de held van de streek. Het meel werd uit het kasteel gedragen en onder de hongerige bevolking verdeeld. Jantje en zijn grootouders kregen natuurlijk een groot deel. Alleu smulden zoveel ze maar konden, en indien ze niet op gehouden hebben dan smulien ze nog.

Linda GOORIS.

DE RODE VRIJBUITERS

WAT ik jullie nu ga vertellen is eigenlijk geen verhaal, doch een waré geschiedenis. « Als zeelui vertellen is 't altijd waar, ook al fantaseren ze er zo duchtig op los, dat zelfs hun eigen haren er bij berge rijzen ! » hoor ik jullie zeggen. Maar neen, jongens, ditmaal zijn jullie mis en deze geschiedenis is zo waar, dat ze de uitzondering is die de regel bevestigt !

Roerganger Verschraege, een stoere Vlaamse zeeman, vertelde het zelf in een kleine taveerne in Rotterdam. Dat is nu reeds een hele tijd geleden, want Verschraege stierf vóór vijf jaar onder het sterrebeeld van de Steenbok.

Het gebeurde in 1908 aan boord van de « Ciudad Real », een sukkelachtige cargo van 600 ton met zeer geringe winst allerlei waren langs de kusten van de Kleine Antillen vervoerde. Charley Roebuck was kapitein en ik had dienst genomen als tweede stuurman. Van welke nationaliteit die Roebuck eigenlijk was, wist geen mens, doch hij was een man met een gouden hart en had reeds veel ongeluk en tegenslag gekend. Wij deden de lijn van Barbades naar St. John op Antigua, waar ons een nieuwe lading voor Tampico wachtte.

Het weer was prachtig en de zee zo glad als olie. Toch kwamen wij slechts moeizaam vooruit. De machines verkeerden in een erbarmelijke staat en de bemanning in het ruim was alles behalve op de hoogte van haar taak. We waren nauwelijks een halve dag van Codrington verwijderd of het schip bleef met een hevige schok stekken. De machinist, een weinig schrandere neger, kwam zeggen dat de liggende hoofdas gebroken was ! En dat was inderdaad zo, ze was gebroken als een stukje glas !

Het herstel zou heel wat tijd vergen; de negermachinist en de twee coal-trimmers waren daarbij zo dom en zo traag dat Roebuck vloekte als een ketter.

Het ongeluk gebeurde om 10 u. in de voormiddag. Een tijdje nadien kwam de neger zeggen dat het voor 's avonds niet zou klaar zijn en eiste bovendien voor bem en zijn makkers een dubbel portie rhum van de eilanden op. Hij verkreeg het en beende tevreden naar zijn machienkamer. Nog geen twee minuten later stormde hij terug naar boven, zwaaide met de armen in de lucht en riep : « Rubas... Rubas... » En met trillende hand wees hij naar een roodachtig dier dat zich traag in de richting van het kompashuisje voortbewoog.

— Hoe kwam dit beest aan boord ? Bah... We hebben het zeker te Codrington ingescheept, zei de kapitein en hij zette er zijn voet op. Men hoorde een gekraak en gekras om miseriële bij te worden. Het was een vulle, lelijke krab, roodachtig van kleur, met pokdalige poten en lang hard haar.

Doch de machinist schreeuwde opnieuw : « Rubas... Rubas... » en we zagen ook hoe dit walgelijke beesten uit vijf, zes verschillende richtingen kwamen opdagen. Op hetzelfde ogenblik kwam Chang, de Chinese kok, uit zijn kombuis gesprongen. Hij zag grijs van schrik en riep :

— Ga weg van de brug ! Sluit jullie op ! De zee is met monsters bedekt !

We zagen rond : De zee was inderdaad geheel bedekt met een machtig rood krabbenleger dat naar ons toe kwam.

— Ze zullen ons aanvallen, kreet de neger, het is niet de eerste maal dat ze een schip aanvallen en alles wat er ligt en roert doden en opeten. Hij verdween zo rap als de wind en kreeg de valluik van de brug op zijn kop. Chang aarzelde een ogenblik, ging dan naar de keuken en was een oogwenk terug met een grote, grijze zak. Hij duwde ons hardhandig naar de « roof » en sloeg de deur met een klap achter ons dicht. Het was hoogtijd ! Twee matrozen die alles gehoord hadden en ons achterna waren gevlogen, werden door de kleine monsters aangevallen. De laatste van de twee moest een heel stuk van zijn kuit in hun scherpe scharen achterlaten.

* * *

Het duurde niet lang, maar... het was verschrikkelijk !

Met honderden, neen, met duizenden vielen ze de cargo aan. En hun poten, schubben, schalen, scharren alles knarste, kraste en krabte en maakte een oorverdovend lawaai. Een paar minuten hoorden we de mannen die zich in de plecht verschanst hadden nog schreeuwen, doch weldra waren ook hun stemmen niet meer te horen door het gekras en geknaag van die duivelse beesten.

Chang wees naar de zak die hij meegebracht had en zei langs z'n neus weg :

— Nat zullen we tenminste eten hebben.

— Waarom ? vroeg de kapitein.

— O, 't kan een paar dagen duren voor ze verhuizen.

— Is er water ?

— Niets anders dan een fles spuitwater.

We zullen delen wat er is, sprak de kapitein.

— Dat zal wel moeten want twee stappen op 't dek en je bent ér aan, antwoordde Chang, terwijl hij een sigaret opstak.

Waish, een der matrozen, keek door de patrijspoort en riep :

— Lieve hemel, ze knagen aan het want !

Men kon met een oogopslag merken dat die verschrikkelijke beesten alles systematisch vernielden. De kabels welke op de brug lagen werden versnipperd, en het dwarshout aan splinters gescheurd.

— Zolang ze niet aan de deuren en de beschotten beginnen, gaat het nog, murmelde Chang.

De hitte werd ondraaglijk in de kleine hut en men verdeelde de fles spuitwater.

's Middags was het een vreselijk en onvergetelijk schouwspel geworden ! Alles, maar letterlijk alles was onder een rode schubbenvloed bedekt en het lawaai was zo aangezwollen dat de kapitein proppen watte uitdeelde om in onze oren te stoppen. Het werd nog heter en nog drukkender en we stikten haast van dorst. Daarbij kwam nog de angst. De grote angst. We vreesden dat de monsters aan de beschotten knaagden. Chang, die scherp luisterde, zei opeens :

— Ze willen ons hebben ! Horen jullie het niet ? Daar is geen twijfel mogelijk !

Een matroos, ik ben zijn naam vergeten, schreeuwde dat hij zich niet door krabben wou laten opvreten, maar dat hij ze integendeel zelf zou eten !

Door schrik, dorst en hitte waren driekwart van het gezelschap haast gek en ik moest er één een vuistslag geven om hem te beletten naar buiten te gaan... Op dit ogenblik verscheen er een krab voor het patrijspoortje. Met haar kleine, stekende, rollende ogen monsterde zij ons met een ongelooflijke bloeddorstige wreedheid. Zij bleef ons geruimen tijd aanstaren net alsof ze een plan uitwerkte om tot bij ons te kunnen geraken. Ik keek op mijn uurwerk, het was vijf uur. We waren geheel op van de schrik en van 't afwachten... Toen gebeurde het wonder ! Plots werd de rode horde door paniek aangegrepen. Wij hoorden ze in 't water plonsen. 't Was een lawaai alsof er een iading steenkool in zee werd geschud.

Vijftien minuten later waren ze verdwenen. Chang gaf het signaal :

— Ze zijn weg !!

Wij stapten naar de brug die er uitzag alsof een ploeg gekke timmerlui er dagen en nachten hadden op tekeer gegaan. Dan verlosten we de mannen die zich op de voorpost verschanst hadden. De monsters hadden hen gelukkig niet kunnen raken, in de machienkamer was het erger gesteld ! Verscheidene rubas waren er binnen gedrongen en men had hen moeten afmaken met zware slagen van spaden, ijzeren staven en zelfs met steenkoolblokken. De kleine monsters werden verslagen, doch de donkey-men hadden vele verwondingen opgelopen.

In de verte zagen we een grote rode vlek op 't water... Dat waren de krabben die zich voortmaakten, want achter hen aan joegen een groot aantal haaien. Wij begroetten hen als verlossers !

* * *

Met drie dagen vertraging liepen we de haven van St. John binnen. Drie dagen is zeer veel op zulk kleine afstand ! In de havenstad vonden we echter een professor die met veel interesse naar ons verhaal luisterde en ons het volgende zei : Rubas zijn een soort zwemmende krabben die in de diepte der Sargassazee leven en net als de ratten niets anders doen dan vernielen. Soms trekken zij met hele benden op expeditie uit en durven zich dan ook op het land wagen. Deze geleerde noemde haar met een Latijnse naam, maar die ben ik vergeten.

Dat was het ongelooflijk doch werkelijk avontuur van zeeman Verschraege.

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

KORTE INHOUD.

Ralph, Jack en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl » werden door een orkaan op een verlaten eiland geworpen. Ze trekken nu op visvangst uit langs de kust...

1. — Ralph, Jack en Peter pagaaien uit alle macht terug naar het strand om aan het monster te ontkomen dat steeds meer veld wint.

2. — Nu blijft de haai een paar ogenblikken op dezelfde plaats liggen om de vissen te verobberen die de jongens hem toegeworpen hebben... Daar zet hij de vervolging alweer in. Er moet absoluut iets gedaan worden om het gevaar af te weren. Bruusk richt Jack zich op...

3. — En reikt zijn pagaai aan de haai. Op het ogenblik dat de monster zich met open muil uit het water opheft, slaat Jack het zo krachtig op de kop dat de pagaai in splinters vliegt. Peter, Ralph en Jack vallen tegelijkertijd in zee...

4. — Gelukkig is het strand niet ver meer en heftig met de voeten spartelend om de haai op eerbiedige afstand te houden zwemmen ze naar 't strand.

5. — Ze zijn eens te meer ontsnapt. Dit avontuur had ook heel anders kunnen aflopen! Het leert hen echter dat ze uiterst voorzichtig moeten zijn.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL PHILIPSEN

Geïllustreerd door J. LAUDY.

NODIG ook, want met uw vader ging het het, de laatste tijd, niet plezierig voor de wind. Uw grootvader en uw voorzaten laags vaders zijde, waren zeebonken en kapers van het beste dek. Langs moeders zijde hebben de Jacobsens en de Janssens meer dan hun deel gedaan. Dekjongen zult ge niet blijven. In 't kielzog van uw voorouders moet ge varen. Daar zal gelegenheid te over voor zijn. Met een flink schip onder de voeten zijt ge meester over de wereld. Van walmensen komt niets terecht. Zij lopen verstrikt in de pekerringen die de grote koppen als netten spannen, om hen met haar en huid, te verkwanselen. Op zee blijft ge zelfstandig. Na God, meester aan boord, jongen. En daar ge God alléén voelt en nooit ziet, moogt ge gerust zeggen dat ge opperbaas zijt. Laat ze haarkleven op 't land. Uw vaderland is de zee; uw huis : het schip; uw volk : de bemanning. Uw wieg stond aan zeeboord en de kabeljauwkelder wacht op uw einde. Ze kunnen uw land verkavelen. Wat zult ge er aan veranderen? Maar, uw hart, Jan, uw hart moet ge vasthouden opdat het uit uw borst niet springe om de doolweg in te slaan. Ge kreegt het mede van vader en moeder. Hun bloed klopt erin. Vlaamse zielen waren het. Uw hart Vlaams houden, zelfs als ge in dienst staat van een ander. Dat zal gebeuren, het kan niet anders. Wij zijn de voorbeschikten om het te ervaren. 't Was immers zó met onze voorzaten, 't was zó met mij en gij ontsnapt er niet aan. Wat rond u gebeurt, wat met uw volk gebeurt, laat het alles aan uw hart niet komen. Uw hart gaat houden en tot de laatste klop, het laten slaan in uw eigen borst, voor u en de uwen. 't Zal u doen achten en hoogschatten. Uw beheersers, uw meesters zullen het voelen en u waarderen. Op uw zeebaantje is, dit alles, u weggeleid. Spijts dwang en overheersing, bleven onze Vlaamse kapers, onafhankelijke mannen. Ze voerden hun eigen scheepswimpel en hun eigen zeevlag. Denken aan die vlag is dagelijkse plicht (1). De andere wapperde erbij, omdat het noodlot en 't ongeluk het wilden. Als ge uw hart bewaart, dan verwatert uw bloed niet. Uw boegsprnet steeds recht houden in de vaart. Duikelen als 't moet, maar bovenzwemmen altijd. Zo 'n kerel worden, Jan. — Dek af en hoepel op.

Zo'n preek had Jan reeds meermaals moeten aanhoren. Maar deze morgen stak Dorne er ziel en vaart in. Dorne kon praten als hij het nodig achtte. Voor zijn mannen, echter, was hij een gesloten boek. Uitpakken met sermoenen, zou ook boter aan de galg gesmeerd zijn. Voor hen haalde hij andere beweegredenen boven : kluisters en ijzers. Zijn mannen moesten kunnen gehoorzamen en trouw staan tot in de dood. Dat was genoeg. Maar in een jonge ziensziel kon men zaaien en Dorne zaaide. Goed maar streng tegenover alles, en vaderlijk daarbij... voor Jan. De zeefamilie klist samen als mosselzaad. Kees Bart zwalpte ergens rond, maar Jan vond hem, in Dorne, terug. Terwijl hij afdekte, bezag hij Willem met ogen die glinsterden. In zijn ontvankelijk gemoed had hij, onbewust maar krachtig en onweerstaanbaar, iets innigs, iets schoons, iets edele voelen loskomen. Hij kon niet zeggen wat het eigenlijk was, maar hij voelde het zoveel te beter, de kapiteinshut werd zijn toevluchtsoord en zijn biechtstoel.

De jonge Jan Bart heeft zich als scheepsjongen aangemonsterd aan boord van « De Wilde Calfoot » onder bevel van Willem Dorne. Tijdens een oefening geeft de jongen blijken van moed en Jan wordt door de kapitein aangemoedigd.

Na de reis had hij zee en zeebedrijf ingezwolgen.

IV

Wanneer Jan, begin November 1662, te Duinkerke voet aan wal zette, was hij, voor de zoveelste maal, ingeburgerd in een ander staatsbeheer. De Engelsen hadden de stad verlaten en Duinkerke was terug onder het Frans bewind gekomen. Voor een flinke som geld was de vesting in andere handen vervallen geworden. Jan werd, als Vlaming, nogmaals Europeaan. Ditmaal voor goed. Zijn land en zijn volk waren gehalveerd en zouden het blijven. Vlaanderen had men ten slotte, door verraniking, geheel onder de knie gekregen. Willem Dorne had wel gelijk. Maar uw hart vasthouden, was hoofdzaak. Zaak was het nog in die bestendige staatkundige warreling, in wezen en gevoel zich zelf te blijven.

De jongen scheepte in als matroos...

De reis had Jan gehard en gestaald. Na een paar aan- en afmonsterngen voelde hij 't karwetsje van dekjongen te benepen voor zijn lichaamskracht en voor zijn zielsaandrang. Begerig keek hij naar een kapersvaart uit. Hij liep het wereldje van reders, makelaars, kapiteins en prijsschatters af. Zij waren allemaal om uit hun vel te springen. Nieuwe meesters, nieuwe wetten. Om de Engelsen in 't gevlei te komen, had de koning de mare laten uitvaardigen dat een einde diende gesteld aan de Duinkerkse buitensporige kaapvaart. Wat wilden de staatsoverheden zich bemoeien met een zaak, waarvan ze geen sikkepit verstonden? Was hun bevoorrechtigd deel in de buit niet voldoende? 't Verlenen van een zeebrief, het oplossen van enkele ingewikkelde formaliteiten, deden ze duur betalen. Mistevredenheid beroerde het zeemansvolk... Was men geknecht, men was toch met gebonden en valen trokken, met pak en zak, naar vreemde havens, om aanmonstering te zoeken. Moeder Katrien wilde vooralsnog van geen uitwijking weten. Vader Bart was op vreemde vaart. Dat was voldoende. Jan kon voorlopig thuisblijven. Katrien wilde haar kinderen bij zich houden en zoveel mogelijk het gevaar ontwijken. Tegen wil en dank kwam Jan opnieuw in de visserij terecht. Hij hielp de familieboot kalfateren en uitreden voor de vangst. Djoos Verschaere werd als stuurman-visser aangesteld en Jan kwam als visser-matroos aan boord van zijn vaders boot.

Met lede ogen heeft hij de Duinkerkse zeearenden, één na één, het nest zien verlaten, om in Holland onderkomen te gaan zoeken. Vader Bart heeft dienst genomen in de Hollandse marine. Hij wint er duiten, die hij regelmatig, op bepaalde tijdstippen, in 't huisje van de Boomstraat komt aftellen. Het voorbeeld van vader werkt aanstekelig op de zoon. Deze voelt zijn bloed koken en zijn handen jeuken. En nu moet hij de kust langs, op zeevisvangst! Djoos Verschaere is een goede visser, maar een doorzopen drinkebroer. Jan moet hem dikwijls uit de kaberdoosjes langs de kaai halen, om in zee te gaan. Op zee zelf, snorkt hij dan nog zijn roes uit. Jan walgt van zulk zoodje. Spijts lokkende bekoring en verleiding blijkt hij zichzelf. Hij is pas de jongekingschoenen ingegroeid, of hij voelt de hele verantwoordelijkheid van de vissersboel op zich wegen. Zijn oudere broer, Kees, laat hem alleen de spullen klaren. Kees aardt meer naar een gemakkelijk leventje, is partijganger van de minste krachtinspanning. In de Boomstraat komt het dikwijls tot een huiselijk standje. Jan wil weg, maar moeders gezag maakt hem willig en dienstbaar. Hij laat echter zijn tijd niet verloren gaan.

(Wordt vervolgd.)

(1) Zelfs Lodewijk XIV liet de kapers een nieuwe eigene vlag voeren. Een blauw kruis op wit veld. (1684.)

Als de nacht valt, signaleert een vliegtuig een verbazende ontdekking aan de admiraliteit van Gibraltar! « O.K. Wacht op instrukties om je opdracht voort te zetten!... » Enkele uren later steekt er een jacht van wal. Zoeklichten deinen over het zwarte water en de bemanning kijkt scherp uit. Het gevaar is groot : er zijn drenkelingen en er zijn mijnen! De drie Fransen dansen soms boven op de golven en verdwijnen dan weer in de diepte. Guy en Jacques zijn geheel uitgeput...

Alleen Michel biedt nog weerstand... Opeens merkt hij de lichten! « Zoeklichten, jongens! We zijn er bijna. Moed! » Maar de lichten komen dichter... Het is een boot! De jongens schreeuwen zo hard ze kunnen en hun kreten worden aan boord van het jacht gehoord. Kommando's weerklinken, de machines worden stilgelegd en na veel moeilijkheden kunnen de drenkelingen aan boord gehesen worden... Ze zijn totaal op!

Whisky en gin kunnen hen niet opknappen en nauwelijks zijn ze aan land of ze worden naar 't hospitaal gebracht. Hun lijdensweg is echter nog lang niet ten einde, want de veiligheidsdienst der Engelsen wil het naadje van de kous weten. Hoe kwamen die jongens daar in de mijnenvelden terecht en wat bewijst dat hun beweringen juist zijn? Ze hebben helemaal geen papieren, maar enkel goeie wil! Michel legt de Engelsen uit dat ze het leger van Leclerc willen vervoegen. Hij kan de Engelse officieren op de duur overtuigen, doch voor hem loopt de zaak slecht af!... Hij spreekt vloeiend Spaans en zat met een speciale zending in Frankrijk belast worden... Hij moet zich laten doorgaan voor een Portugees edelman! Adieu, Afrika en 't leger! Adieu, kameraden die morgen per vliegtuig naar Casablanca zullen vertrekken!

(Wordt voortgezet.)

Opgepast!... Er vliegt een vogeltje uit...

HEBBEN jullie zich ooit een wereld zonder fotografie voorgesteld zonder de fotografie? Dat is best moeilijk, hé! We kunnen ons haast niet indenken dat deze industrie (ik zeg met opzet « industrie » en niet « kunst », omdat ik de verontwaardiging van sommige kritische geesten niet op de hals wil halen) niet zou bestaan.

Het is nochtans nog maar 100 jaar geleden dat de fotografie het levenslicht zag. Tot in het jaar 1820 waren alleen schilders in staat de menselijke trekken op het doek vast te leggen. Dat volk dat meesterlijk deden, weten we wel maar, een portret laten schilderen was toen, zowel als nu, alleen de rijken voorbehouden. Te dien tijde waren er ook echte « kladschilders » die van stad tot stad trokken en in een half uurtje het portret van vader of moeder of de hele familie op het papier zetten. Soms waren zulke portretten tatentvol gekonterfeit, maar gewoonlijk vervielen ze spoedig op de rommelzolder om er jaren nadien, door een of ander pijnlijk familielid, afgehaald te worden en een ereplaats in de woonkamer te krijgen.

Jullie kunnen zich wel indenken wat een revolutie het procédé van Daguerre teweeg heeft gebracht!

Deze uitvinding opende niet alleen nog onbekende horizonten, maar betekende ook de dood van vele zwervende schilders die met het « portretmaken » hun brood verdienden.

HOE KWAM DE UITVINDING TER WERELD?

Daguerre was een schilder zonder veel talent. Hij was er zeker van dat hij met zijn schilderijen nooit beroemd zou worden en zocht naar iets waardoor het mogelijk zou worden, de taak van de schilder te vergemakkelijken, het portret meer naar de werkelijkheid over te geven en de kostprijs er van te verminderen.

Daguerre wist toen nog niet waarheen zijn opzoekingen hem zouden leiden. Hij droomde er slechts van enkele kunstgrepen te vinden om even zo gemakkelijk te tekenen als sommige Amerikaanse artisten die om hun réclisme bewonderd werden. Daguerre droomde er van te schilderen naar een foto.

Maar zoals het dikwijls gaat ontsnapte hem de draad van zijn uitvinding en kon hij zijn haast geen controle meer uitoefenen.

De scheikunde was het stokpaardje van Daguerre en het is dus logisch dat hij langs deze weg iets zocht te bereiken. Reeds in 1813 had de Fransman Nicephore Niepce met behulp van de scheikunde en de mechaniek, een middel vervaardigd waarmee het mogelijk was portretten te reproduceren.

Met dit procédé moest men echter 10 à 12 uur poseren! Het was dus onmogelijk hiermee bv. een kathedraal te fotograferen en nog veel minder een levend wezen, want zelfs een fakir zou niet in staat zijn zolang onbeweeglijk te staan! Daguerre gelukte er in deze uitvinding te verbeteren. Hij gebruikte metalen platen die gevoelig waren voor goudioduur. Het ontwikkelen en het fixeren van het beeld werd bekomen door kwikstoom en door een bad van hyposulfiet. Dit was eenvoudig en boekte dadelijk een groot sukses.

IS DE FOTOGRAFIE EEN KUNST?

Daarover werd er door critici reeds zoveel gezegd en geschreven (ze zijn het niet eens met elkaar en zullen het waarschijnlijk ook nooit worden), dat ik het geraadzaam acht deze vraag niet te beantwoorden. De fotografie is echter populair en ook zeer interessant.

* * *

Ik weet niet of jullie reeds de gelegenheid gehad hebben foto's uit de vorige eeuw te bewonderen. Ze zijn werkelijk prachtig! Alle details werden tot in de minste bijzonderheid weergegeven en ze hebben een fluweelachtige glans die nu heel vaak zoek is op een foto. Het is onnodig er aan toe te voegen dat de eerste fotografen echte kunstenaars en de meesten portretschilders waren. Zij fotografeerden slechts omdat dit hen materiele voordelen opbracht en hun kunstenaarschap niet schaadde wel integendeel. Later was er om te fotograferen niet meer zoveel talent en artistiek aanvoelen vereist en het is daarom dat men er slechts zelden in geslaagd is een foto van meer dan middelmatige kwaliteit te maken.

* * *

De uitvinding van Daguerre heeft in de XX* eeuw een zeer bijzondere plaats ingenomen. Wat zou een dagblad betekenen zonder foto's en wat van een weekblad of revue te spreken! Wat zou er van de propaganda geworden? En was deze uitvinding ook niet de eerste stein voor het ontstaan van de film? De XX* eeuw zonder film, zonder bioscoop! Neen, niet mogelijk!

Ik geloof dat we zonder overdrijving mogen zeggen dat de uitvinding van Daguerre een mijlpaal in de beschaving van onze wereld betekende.

Van alles en nog wat...

WIST JE ?

ER ZIJN TIJGERS EN TIJGERS

● De jagers op groot wild beweren dat er tussen de tijgers verschillende types zijn. Men heeft tijgers die zeer behendige jagers zijn, doch slechts klein wild lusten. Zij zijn zeer mager en vlug en men kan hen slechts met de grootste moeite ontdekken. Het tweede type jaagt op groot wild, het is sterker, maar langzamer en durft ook een bewoonde omgeving opzoeken. Dan zijn er ook tijgers die de mens aanduren; ze zijn meestal oud en beschikken over een reuzenkracht. Op Java leeft de « vissende tijger », zo genoemd omdat hij zich bijna uitsluitend met vis voedt. Hij is kleiner dan de andere tijgers, maar wreed en ontembaar.

ASCETEN

● De Jivaro-Indianen die in een verlaten uithoek van de Cordilleras (Zuid-Amerika) wonen, zijn uiterst sober. Ze kunnen wel een hele week zonder eten blijven en zijn alleen belust op suiker. Enkele stukjes volstaan om hen fit en gezond te houden. Ze zijn de blanken niet kwaadaardig gezind, doch vermijden het zoveel mogelijk met hen in kontakt te komen. Het zicht van die bleekgezichten maakt hen, volgens hun eigen uitspraak, ziek!

EEN EIGENAARDIGE SPIN

● In Brazilië leeft er een spin die men « Tintina » noemt. Haar beet is zo gevaarlijk als die van een cobra. Ze heeft het vooral op de mens gemunt en vervolgt hem hardnekkig. Ze heeft haar vreemde naam te danken aan het geluid dat ze maakt en tin-tin-tin-tin klinkt. Ze heeft ook een verwoede vijand, namelijk een heel klein vogeltje dat op de ijsvogel gelijkt. Dit diertje valt haar steeds onverhoeds aan en hamert er zolang met zijn snavel op tot ze dood is.

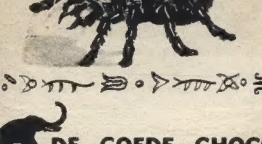

WELKE ZIJN DE DICHTST BEVOLKTE LANDEN ?

● België is van alle Europese landen het dichtst bevolkt : 275,3 inwoners per Km². Daarop volgt Nederland met 267,7, Engeland 163,9, Duitsland 147,9, Italië 141,4, Tsjechoslovakije 110,4 en Polen 89,7. Finland heeft slechts 11,3 inwoners per Km² en Noorwegen 9,5. De gemiddelde bevolkingsdichtheid van Europa (zonder Rusland) is 75,8 inwoners per Km². Het dichtst bevolkte land van de wereld is Java : 361,13 en het minst bevolkte Australië : 0,9, dat met Canada (1,2) wedijvert.

WAAR LEEFT MEN HET LANGST ?

● Volgens de vooroorlogse statistieken leeft men het langst — en mirakels ook wel het gelukkigst — in Nederland! Daar bereiken de mannen zowel als de vrouwen een gemiddelde leeftijd van 65 tot 70 jaar! In België is de gemiddelde leeftijd slechts 55 jaar. De Skandinavische landen, Zweden, Denemarken en Noorwegen worden ook onder de bestenden geklasseerd. De laatste plaatsen worden ingenomen door Roemenië, Joegoslavië en de Sovjet-Unie. Het is opvallend dat de vrouwen in alle landen doorgaans minstens twee tot vijf jaar langer leven dan de mannen.

FRANSE LOTERIJEN

● Men heeft vaak verkeerde ideeën over het nut van de loterij. Met dit geld werd namelijk de Franse hoofdstad verfraaid, monumenten die nog in aanbouw waren, afgebouw; kerken, zoals de Sint-Sulpice, de Panthéon, de Madeleine, werden hierdoor gebouwd, bruggen, enz. Zo is het aan de loterij te danken, dat na de vreselijke brand in 1699, op de jaarmarkt van Saint-Germain, twintig pompen aan de stad werden geschonken.

Naast de officiële loterijen, waarvan de eerste door Frans I werd opgericht, bestonden er ook partikuliere. Weet u dat in 1817, Chateaubriand zijn bezitting in de Vallée aux Loups verlootte, echter zonder enig sukses? En dat Lamartine, toen hij totaal door zijn geld heen was, aan dit middel dacht om het meeste geld voor zijn bezittingen te maken ?

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Beschadigd en onbruikbaar schip - Produkt van de kip. - 2. Zeehond. - 3. Hoornachtige verdikking der opperhuid - Snijwerktuig. - 4. Slingerplanten in de tropische oerwouden. - 5. Sport van een ladder of trap. - 6. Langorig koppig dier. - 7. Knaagdier.

Vertik. : 1. Slede. - 2. Melkdier. - 3. Klokje, schel. - 4. Inhoudsmaat. - 5. Held uit de jungle verhalen. - 6. Luizenei - klinknageltje. - 7. Driemalen graan. - 8. Voegwoord. - 10. Lengtemaat. - 11. Uitroep van pijn.

OPLOSSINGEN VRAAGSTUKKEN Nr 15

DE VOETGANGER EN DE TRAM : Bij de eerste ontmoeting met de tram heeft de voetganger reeds 2/6 of 1/3 van een uur of 20 minuten afgelegd. De tram bolt dus 2 Km. en 20 — 10 = 10 minuten. Snelheid van de tram : 2 × 6 = 12 Km. per uur. Tussen de twee ontmoetingen heeft de tram afgelegd : 34/3 × 1/6 — 1/6 = 31/18 uur. Indien x, in kilometers, de gezochte afstand is, dan bekomt men : $12 \times 31/18 = x - 2 + 2 - (2 + 34/3)$. Of $x = 18$ Km.

HET TAPIJT : Indien a de lengte is, dan is de lengte a en de oppervlakte $2\ a^2$. Of $640 = 2^7 \times 5 = 2 \times 2^6 \times 5 = 2 \times 2^4 \times 20 = 2 \times 2^3 \times 80$. De dubbele vierkanten die men met deze faktoren kan vormen zijn : 2×2^6, 2×2^4, 2×2^3. Indien de oppervlakte $2 \times 2^6 = 128$ is, dan zou de prijs van een m² 5 frs zijn, wat in tegenstrijd is met de gegevens. Indien de oppervlakte $2 \times 2^4 = 8$, zou de prijs per m² 80 zijn en dat is ook niet redelijk. Dus is de oppervlakte $2 \times 2^4 = 32$ m². De afmetingen zijn nu 3 m. en 8 m. en de prijs per m² = 20 frs.

KRUISWOORDRAADSEL Nr 15 : Horiz. : 1. er - 2. toreador - 3. meiden - 4. ransel. *Vertik.* : 1. oma - 2. ren - 3. eis - 4. ade - 5. edel - 6. bron.

DE COEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : LIEFDESERENADE

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

Olrik heeft de basis met een groep duikers verlaten. Blake komt juist op tijd om hem uit de vangarmen van een zeemonster te verlossen. Op de terugweg naar de basis wordt Blake door een gevaarlijk schelpdier gegrepen. Weerloos wordt de kapitein dan door zijn vijand aangevallen.

NOG BIEDT BLAKE WEERSTAND... OLRIK SLAAGT ER EINDELIJK IN DE LUCHTTOEVOER IN HET ZUURSTOFAPPARAAT AF TE SNIJDEN. BLAKE VERZWAKT ZIENDEROGEN. MAAR OPEENS ONDERBREEKT DE SCHURK ZIJN WREDE BEZIGHEID WANT ER VERSCHIJNEN ZOEKLICHTEN...

VERDUIVELD! DAAR ZIJN ZE! VLUCHTEN!

HET IS INDERDAAD MORTIMER DIE MET ZIJN HELPERS KOMT OPDAGEN. DE ZOEKLICHTEN DOORBOREN DE DUISTERNIS...

DAAR!

OLRIK ZIET DAT ZIJN SLACHTOFFER GAAT STIKKEN. DOCH KNIPT HET ZOEKLICHT VAN BLAKE NOG UIT. EN VERBRIJZELT DE AMPOULE, VOOR HIJ DE BENEN NEEMT...

MET HUN « AQUATIC-GUN » IN DE HAND NADEREN MORTIMER EN ZIJN MANNEN...

... EN ZIJN WELDRA BIJ BLAKE DIE BEWUSTLOOS NEERLIGT...

GOD!

ZIJ DIENEN ONMIDDELLIJK DE EERSTE ZORGEN TOE AAN DE ONGELUKKIGE. WELDRA IS HET ZUURSTOFAPPARAAT WEER IN ORDE. ZE ZIEN IN DAT EEN ACHTERVOLGING NUTTELOOS IS...

MORTIMER GEEFT BEVEL ZO SNEL MOGELIJK NAAR DE BASIS TERUG TE KEEREN...

WE ZIEN ELKAAR WEER!

TERWIJL DIT DRAMA ZICH ZESTIG VADEMEN DIEP ONDER WATER AFSPEELT, GAAT ER NIET VER VANDAAR EEN VREEMDELING LANGS DE KUST. WE KENNEN HEM: HET IS DE BEZENDJAS DIE DE OPDRACHT HEEFT DAAR TOEZICHT TE HOUDEN.

HA! DAAR IS EEN VISSERSHUT.

DE HEER ZIJT MET U, VISSER! KUNT U ME VOOR DEZE NACHT ONDERDAK GEVEN?

WELKOM IN MIJN NEDERIGE WONING, BEZENDJAS.

HET IS AVOND EN DE TWEE MANNEN ZETTEN ZICH BIJ 'T VUUR ZE ROKEN HUN PIJP EN KEUVELEN...

BEN JE TEVREDEN MET HET LEVEN DAT JE HIER IN DIT VERLATEN HOEKJE HEBT?

ER IS VIS IN OVERVLOED, HET IS HIER STIL EN NOCHTANS ZAL IK DE VOLGENDE MAAN NIET MEER HIER ZIJN.

HA! EN WAAROM? ZIJN HET DE PATROUILLERENDE VLIEGTUIGEN DIE JE SCHRIK INBOEZEMEN?

NEEN, IK GA WEG OMDAT HET WATER BEHEKST IS. MEN ZIET SOMS VREEMDE LICHTSCHIJNEN IN DE ZEE...

DEZE NAMIDDAG NOG HOORDE IK EEN SCHRIKAANJAGEND GEROMMEL UIT DE GOLVEN OPSTIJGEN. DE AARDE BEEFDE. GINDS ROND DIE EENZAME ROTS IK ZAG, HET SCHUIM HOOG OPSPATTEN.

ZO ZO

(Wordt voortgezet.)